

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆνια ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κἀτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴστας Ἐπαρχίας — καὶ ἴστω Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴστω χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου εἴκοσι ἑννιά
κι' εἰσίμωσ' ἢ τρελλὴ Πρωτοχρονιά.

Ἐννιά, σαράντα κι' ἑκατό,
τὸν νέο χρόνο χαιρετῶ.

Μποναμάδες μας κι' εὐχαῖς,
ὅπου πέφτουν σὺν βροχαῖς.

Ἐστὸν βασιλέα τὴν θεομὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του,
καὶ αὐξήσιν τοῦ γένους του καθὼς καὶ τοῦ μισθοῦ του.

Εἰς τὸν ἀφέντη μᾶσκουλα, φωτῆραις καμπαναρία,
κι' ὁ Ρώμας κι' ἡ παρέα του νὰ μείνουν εἰς τὰ κρεῦα.

Εἰς τὸν κλεινὸν Διάδοχον, τοῦ θρόνου τὸ στολίδι,
καὶ ἄλλο δεύτερο σπαθὶ ὡσὸν τοῦ Εὐγενίδη,
Τσιγγροῦ γενναίας δωρεάς, χοροῦς, διασκεδάσεις,
καὶ νὰ μὴν ἀπορρίπτεται ποτὲ ἴστας ἔξετάσεις.

Ἐστὸν Θεοτόκη ζάχαρι νὰ φύγουν τὰ φαρμάκια,
κι' ἔνα χαρτόνι δυνατὸ νὰ φτειάνη καραβάκια.

Ἐστὸν Μπρίγκεν, Ἐστὸν Τραούτεμπεργ, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους
[ὄλους,
νὰ φύγουν κι' ἄλλη μιὰ φορά μὲ τοὺς φρικτούς των στό-
[λους.

Εἰς τὸν Βουλπιώτη ζυγαριαῖς γιὰ τὴ Δικαιοσύνη
καὶ ἄδεια κάθε φυλακὴ ἴστης ἐκλογαῖς ν' ἀφήνῃ.

Ἐστὸν Φεριδὸν παράσημα καὶ γρόσα ἴστω κεμέρι,
ὡς ποῦ ἴστω Πόλι μιὰ φορά μὲ τρόπο νὰ μᾶς φέρῃ.

Εἰς τὸν Μανέτα γράμματα καὶ πίστιν ἴστων θεὸν
καὶ ἄσπρα ἴστων γεννέτειραν τῶν μαύρων σημαῖων.

Ἐστὸν κύριον Σεῖφουλλάχ καμπόσαις καρυδιαῖς
καὶ μύσχοις γιὰ τὸ στόμα του καὶ ἄλλαις μυρωδιαῖς.

Ἐστὸν Δεληγιάννη ἄλογον, ἡμίονον ἢ πῶλον,
διὰ νὰ τρέξη μὲ αὐτὸν εἰς τὸν Μωρεῖαν ὄλον,
ἑξάπτων τῶν Ἀρχάδων του καὶ τῶν λοιπῶν τὰς φύσεις,
παρ' ὄλων δὲ δεχόμενος καὶ δίδων προσφωνήσεις.

Ἐστὸν Κουρτοπάση τὸν κομψὸ καὶ τὸν μακαρονᾶ
τρεῖς δοξαριῖς τοῦ Ἐρωτος ἀπὸ τὰ πσινά.

Ἐπιτυχίας θρίαμβον καὶ εἰς τὸν Μολαίτη,
γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ὁ πτωχὸς Παρασκευὴ καὶ Τρίτη.

Ἐστὸν Χατζηπέτρο τὸν ἴψηλὸ χοροῦς νὰ διευθύνῃ,
ὡς ποῦ χοροδιδάσκαλος τοῦ Παλατιοῦ νὰ γίνῃ.

Ἐστὸν Λεμόν ἢ ὀγρήγορα νὰ κάμῃ ἔνα κόμμα,
ὅπου νὰ ἔχη καὶ αὐτὸ τῆς μούρης του τὸ χρώμα.

Ἐστὸν κύριον Πρωθυπουργὸν σταυρούς, Δημάρχους, γέυμα-
καὶ διαλύσεις τῆς Βουλῆς καὶ νέα περισσεύματα. [τα

Ἐστὸν Ράλλη τὸν Ζυγομαλᾶ, κι' ἐκείνον ἴστων Ἀντώνη,
ποῦ νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ καθεὶς καὶ νὰ τοὺς καμαρώνῃ.

Ἐστὸν γέρο τὸν Καλλιφρονᾶ τὴν ἄσπρη φουστανέλα,
ποῦ μύριζε ἔστ' ἀμέγαρα σὰν μόνος καὶ κανέλα.

Παντιέρα ἔστὸν Φιλάρετο μὲ τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα,
καὶ εἰς τὸν Ρόκκο ἄλλη μιὰ πρὸ κόκκινη ἀκόμα.

Βῆμα εἰς τὸν Γενάδιον διὰ νὰ μᾶς λιμάρη,
ἓνα ἔστὸν ἄγιο Φίλιππα καὶ ἄλλο ἔστο παζάρι.

Ἐστὸν Μπέλλο, ἔστὸν Κουκούλεζα, καθὼς καὶ ἔστὸν Πετούση,
ποῦ τρέμ' ἢ πόλις τῶν Θηβῶν εὐθύς ποῦ τοὺς ἀκούση,
σημαίαν λόχου ἱεροῦ κ' οἱ τρεῖς τῶν νὰ ὑψώσουν,
καὶ δι' αὐτῆς τῆς κάλπαις τῶν μὲ ἄσπρα νὰ φορτώσουν.

Εἰς τὸν Παπασταθόπουλο, τὸ ἄξιο παλληκᾶρι,
ἓνα ντορβᾶ τῆς Λειβαδιᾶς γιὰ τᾶσπρα ποῦ θὰ πάρη.

Ἐστὸν Λεωνίδα Βούλγαρη πετσώματα καὶ κάπα,
καὶ δεθὸ περίφημαῖς μπογιαῖς τῶν παπουτσιῶν ἔστὸν Λάππα.

Μιὰ περιφέρεια στενὴ ἔστὸν τρυφερὸ Λεβίδη,
γιατὶ θαρρῶ μὲ τὴν πλατεῖα τὸν πάει ριπιτίδι.

Εὐχαῖς ἐγκύων κυριῶν ἔστὸν μάμο Βενιζέλο,
καὶ πόζα ὀλιγώτερη ἔστὸν τσελεπῆ Μαρκέλο.

Ἐστὸν Μακρουγιάννη λεβεντιᾶ κ' ὑπομονὴ ὀλίγη,
καὶ ποιὸς τὸ ξέρει τάχατε ἂν ἄσπρο δὲν τοῦ φύγη.

Τσαμπούρναις κ' ἓνα τούμπανο ἔστὸν νέον Ὀριγώνη,
ὑπὲρ τῆς κάλπης του μ' αὐτὰ τὸν κόσμον νὰ σηκῶν.

Ἐστὸν Νέγρη τὸν Φωκίωνα ν' ἀνοίξη τὸ κεμερί,
γιατὶ ὡς ὑποψήφιον κανένας δὲν τὸν ξέρει.

Ἐστὸν Ψύλλα νάβγη βουλευτὴς μονάχα γιὰ φιγοῦρα,
μὰ εἰς τὸν Δῆμον Ἀχαρνῶν νὰ τᾶβρη πάλι σκοῦρα.

Εἰς τὸν Πετράκη νὰ πιαστῆ μετὰ τοῦ Ψύλλα πάλι,
γιὰ τὴν περιφημὴ ποδιὰ ἐκείνου τοῦ πλακάλη.

Ἐνα μεγάλο δίκανο εἰς τὸν Λαπουσιᾶδη,
γνωστὸς κ' ἄγνωστος ἐκλογεῖς νὰ βάζη ἔστο σημάδι.

Καὶ εἰς τὸν Ράδον δίκανον, τὸν καὶ Εἰσαγγελέα,
καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος ἔστὸν Σίμο καὶ Μαλέα.

Εἰς τὸ Χιωτάκι τὸν Τσιγγρὸ παράδες μὲ οὐρά
καὶ τόσο πρὸ φιλάνθρωπος νὰ εἶναι ἢ ψυχὴ του,
ποῦ ἀπὸ μία κάμαρα νὰ δώση μιὰ φορὰ
γιὰ κάθε ἄπορο Ρωμῆο ἔστιν νέα φυλακὴ του.

Μαυρίλα πάλι μπόλικη σὰν πέρσου ἔστὸν Σκουλούδη
καὶ γιὰ τὴν Κωπαῖδα του σπαρακτικὸ τραγοῦδι.

Εἰς τὸν Καζάζη τὸν κομπὸ ἀνύπανδρος νὰ μείνη
καὶ Ρώμης Καρδινάλιος ἢ ἀσκητὴς νὰ γίνη.

Εἰς τὸν Μανσόλι ὠμορφιαῖς, κουνήματα καὶ χάρι,
καὶ δεσὶ τοῦ χαρίσαμε τὸν περσινὸ Γεννάρη.

Τοῦ Ρούκη τὸ ποκάμισο καὶ τοῦ Εὐαγγελίδη
διὰ τὸν Φιλοποίμενα τὸν Παρασκευαῖδη.

Τοῦ Κοσσονάκου ρόπαλο καὶ ἄλλο τ' Ἀξελοῦ,
γιὰ νὰ ξυλοφορτώνωνται κ' ἔδῳ καθὼς κ' ἄλλοῦ.

Ἐστὸν Κλάδον, τὸν καὶ Ὀμηρον καλὴ ψυχὴ καὶ γνῶσι
καὶ κανθαρίδα μερικὴ διὰ νὰ δυναμώση.

Γερό ἀκόνι γιὰ σπαθιὰ καθὼς καὶ ἄλλο λάδι
ἔστὸν Χατζηπέτρον τὸ παιδί καὶ ἔστὸν Σωτηριάδη.

Ἐστὸν Μιχαὴλ Κατσιμπαλη μιὰ λιγερὴ κοπέλα,
ποῦ νὰ χαρίζη δεξιὰ κ' ἄριστερὰ καπέλα.

Ἐστὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου λογιῶν λογιῶν σκυλιὰ
καὶ κάμποσα γιὰ σ ο υ β ε ν ι ρ τοῦ Θεοδωρῆ μαλλιὰ.

Ἐστὸν Δούνη τὸν πολεμικό, τοῦ Θεοδωρῆ τὸν φίλο,
παράδες γιὰ τὸν Χ ρ ό ν ο του νὰ μὴν ἀλλάξη φύλλο.

Ἐστὸν Σλήμαν ὅλοι νὰ βρεθοῦν οἱ πάλαι θησαυροί,
κ' αὐτὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὰ κέρατα νὰ βρῆ.

Ἐστὸν Εὐγενίδη διπλαριαῖς μὲ τὸ σπαθὶ ἐκείνο,
ὅπου ἐκκληρόμησε ἀπὸ τὸν Κωνσταντίνο.

Εἰς τὸν Φαρσῆ, ποῦ χαίρεται κανένας νὰ τὸν βλέπη,
ὀλίγα τραπουλόχαρτα νὰ τάχη μὲς ἔστιν τσέπη.

Εἰς τὸν Σεμτέλο τὸν Σπανό, ποῦ μοῦσκασε κανόνι,
τῆς παππαδιᾶς τὴν ἀλοιφή, ποῦ τρίχες ξεφυτρώνει.

Ἐστὸν Γειώρη Προβελέγγιο καπνὸ καὶ θεριακλήκι,
καὶ νὰ μὴ γίνετα φωτιὰ σὰν χάνη ἔστο μπεζίκι.

Φτεριασίδι γιὰ τὰ μάγουλα τοῦ Λάμπρου τοῦ Μιχάλη,
καὶ τῶν προγόνων τὰς σκιᾶς ἔστὸν Τέλη τὸν Πετσάλη.

Ἐστὸν Μήτσα τὸν Ἀδριανό, ποῦ εἶναι βλάμης πρῶτος,
ὅπου κ' ἂν παίξη ἔστα χαρτιὰ νὰ βγαίνη πάντα σότος.

Μασσόνους κ' Εὐαγγέλια εἰς τὸν Καλαποθάκη,
καὶ ἄλλο ἓνα ξύλινο ποδάρι ἔστὸν Μακράκη.

Ἐστὸν ἄνδρος ἀποκτίνωσιν, βλαστήμιας καὶ βροσιδία,
κ' ἔπάνω ἔστο κεφάλι τῶν τῶν τράγων τὰ στολίδια.

Ἐγκυμοσύνας κ' ἔρωτας πολλοὺς ἔστα θηλυκά,
καὶ σοῦρτα φέρτα πάντοτε εἰς τὰ ἐμπορικά.

Ἐστὸν Περικλέτο τὸν γνωστὸ ἓνα καινούριο ξύλο,
νὰ μαπαλαρώνη μὲ αὐτὸ τὸν Φασουλῆ τὸν φίλο.

Ἐν γένει δὲ εἰς τῶν Ρωμῶν τὴν ἔνδοξον πατρίδα
τὸ δῶρον ὅπου βλέπετε ἔστιν ἀντικρὺ σελίδα.
Αὐτὸ τὸν ἴδιο μπόναμά ἐκ μέρους τῶν προγόνων
καὶ πέρσου σᾶς τὸν δώσαμε, ἀλλὰ μὲ λόγια μόνον
μὰ τώρα σᾶς τὸν δίνομε κ' ἔμεῖς ζωγραφιστό,
γιατὶ σᾶς ἔσχαθήκαμε πολὺ μὰ τὸ Χριστό.